

B

CONAN

NELÍTOSTNÝ

CONAN
NELÍTOSTNÝ

JURAJ
ČERVENÁK

JURAJ ČERVENÁK

Juraj Červenák

CONAN NELÍTOSTNÝ

Copyright © 1999, 2009 by Juraj Červenák

Translation © 2000, 2009 by Anežka Bornová

Cover & Illustrations © 2009 by Michal Ivan

For Czech Edition © 2009 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-86309-27-9

ISBN PDF: 978-80-86309-75-0

ISBN PDF pro čtečky: 978-86309-76-7

ISBN ePub: 978-80-86309-77-4

ISBN Mobipocket: 978-80-86309-78-1

Juraj Červenák

CONAN

NELÍTOSTNÝ

Nakladatelství BROKILON

PRAHA

2009

Conan v nakladatelství Brokilon

Jack deCraft – Conan a královna Smrt
Juraj Červenák – Conan nelítostný
Thorleif Larssen – Conan a svatyně démonů
Juraj Červenák – Conan a dvanáct bran pekla
Jaroslav A. Polák – Conan: Třetí krok do hlubin

**<http://www.cervenak.sk>
<http://www.brokilon.cz>**

OBSAH

Jezdci v bouři	6
Psi na stopě	20
Nejstarší strom	33
Křídla temnot	42
Hrdinská porce	57
Spiklenci	70
Kruh ticha	78
Šeptající lovci.....	89
„Poznej smrtící dotek Elderoth!“	97
Dunící kola.....	106
Vládce Havranů	117
Mrtvá jáma	130
Polibek zla.....	145
Stíny v chrámu temnot.....	159
Děšť smrti	170
Blížící se bouře.....	183
Palác čarodějnic	197
Brána zkázy.....	210
Krev a šílenství.....	223
Krok do tmy	238
Vládkyně temnot.....	250
Epilog.....	261

KAPITOLA PRVNÍ

Jezdci v bouři

Právě ve chvíli, kdy praskání ohně v krbu ukolébalo nehybně sedícího Melldyna do sladké dřímoty a pod víčka se mu vkradly první obrazy příjemného snu, na zápraží zaduněly kroky.

Vstupní dveře se rozlétly jako pod nárazem okovaného beranidla, zarachotily o stěnu a zasténaly v pantech. Zprudka probuzený krčmář vyskočil ze židle a vytřeštil oči na postavu, která se s kletbami vhrnula do šenku.

„To nás dnes bohové počastovali psím počasím, jen co je pravda!“ zanádal příchozí a začal si setřásat z pláště vodu. Venku zahřmělo, otevřenými dveřmi hospody vletlo dovnitř jasné světlo a poryv větru vydatně pokropil práh deštěm.

„No, no, snad jsem toho tolik neřekl,“ zabručel host smířlivě a zabouchl dveře. Burácení hromu za masivními zdmi hostince ztichlo. Plameny v ohništi se zklidnily.

„Ti bohové jsou ale popudliví, nemám pravdu?“ Neznámý si stáhl z hlavy promočenou kapuci a rozhlédl se po bezútěšně prázdné místnosti. Tázavě pozvednuté obočí zmizelo pod spodním okrajem bohatě tepané přilby. „Eh, nespletl jsem si dveře? Hej, dobrý muži! Je tohle hostinec *U zlatého džbánu*, jak hrdě hlásá vývěsní štít venku nad vchodem?“

„Ale ano, jsi tu správně, Výsosti,“ přikývl Melldyn, jakmile popadl dech. „Ať tě nedostatek hostů pod mou střechou nezneklidňuje. Jsi zde vítán a dostane se ti pohoštění, jež muži tvého postavení náleží.“

„To rád slyším,“ pookřál cizinec. „Tak tedy, nechal jsem svého hřebce v boudě na dvoře – zřejmě jste zvyklí říkat jí stáj. Mohl bys tam poslat pacholka, ať se mi o něj patřičně postará? Je to ušlechtilé zvíře a mokrá srst v tom strašném průvanu mu určitě neprospěje... A potom ať mi sluha odnese věci do komnaty, v níž budu spát.“

„Hned to zařídím, pane,“ uklonil se krčmář uctivě. „Co ti mám přinést k pití? Pivo, víno, medovinu...?“

„Máš kořalku?“

„Mám. Vlastní výroba. Zaručená kvalita...“

„Tak hrnek toho zázraku na zahřátí a pak džbánek vína. A něco na zub.“ Muž si sundal přilbu. „Já se zatím posadím k ohni. Jsem tím deštěm nasáklý jako houba; místo morku mi v kostech čvachtá bláto.“

Melldyn se bez zbytečných řečí otočil na patě a zmizel ve dveřích za nahrubo stlučeným pultem. „Orni, ty hnido líná, okamžitě zvedni zadek z peřin a padej do stáje!“ rozlehl se stavením jeho autoritativní hlas.

Host odložil přilbu na lavici nedaleko krbu, shodil z ramen vodou ztěžklý plášť a posadil se na krčmářovu židli. Když do ohně přihodil několik suchých klacků, plameny povyskočily. Jejich světlo se zalesklo na mužově šupinovém pancíři, tepaných náramenících a malými puklicemi okovaných chráničích předloktí. Neznámý natáhl k ohni ruce, ztuhlé chladem a neustálým svíráním uzdy. Jakmile se mu

do prstů vrátil cit, začal si rozepínat řemínky a sundávat jednotlivé části zbroje.

Hostinský přispěchal s kotlíkem v ruce.

„Odpusť, pane, ale mám jen guláš od včerejška,“ navlékl ucho kotlíku na železný rožeň a zavěsil ho do krbu.

„Dej, co máš. Lepší ohříváný guláš než nějaké čerstvě navažené selské pomyje.“ Cizinec si znechuceně odfrkl. „Jen si představ, v hostinci na geštarském rozcestí se mě krčmář pokusil nakrmit pšeničnou kaší! Počastoval jsem toho drnohryza několika šťavnatými nadávkami, nechal ho přičichnout k pěsti a ejhle! – hned běžel na dvůr zaříznout tučnou slíпку!“

„Ale chleba mám dnešní, sám jsem ho pekl,“ ujišťoval ho Melldyn rychle. Mezi řečí hosta zkušeně odhadoval. Byl to ještě mladík, něco přes dvacet. Měl bystré oči a doličky ve tváři svědčily o tom, že když je v lepší náladě, nešetří úsměvy. Obličej mu pokrývalo několikadenní zlatavé strniště a stejnou barvu měly i jeho ostríhané, směšně rozčuchané vlasy. Byl nevysoký a možná až příliš štíhlý, ale Melldyn si stačil všimnout, že se pohybuje pružně a sebejistě jako šelma obcházející revír.

„Nevyvaluj oči, člověče,“ zachytil mladík krčmářův pohled, „a utíkej pro pití. A přines i kus suchého plátna; musím důkladně otřít svou vzácnou zbroj, aby nezrezivěla.“

Melldyn – opět bez připomínek – vyrazil k pultu.

„Ááách,“ zasténal mladík, když do sebe obrátil hrnek s ostře vonícím nápojem. „Ten krb hřeje dobře, ale až tohle mi konečně seškrábalo chlad z kostí. Nalij ještě jednu a dej si taky, ať si mám s kým přituknout!“

Melldyn mu ochotně vyhověl. Mladíkovi očividně stoupla nálada. S pozvednutým hrnkem a vznešeným výrazem v obličejí zahlaholil: „Příteli, dnes večer máš tu čest uvítat pod svou střechou rytíře Ergila z Meddhelmu, právoplatného následníka tamějšího knížecího rodu a muže, který je jako jediný hoden pyšnit se titulem Zabíječ!“

„Já jsem Melldyn,“ představil se hostinský skromně a obrátil do sebe obsah hrnku. Mladík jej napodobil. Melldynova pálenka byla

svými osudnými následky známá široko daleko, ale rytíř se neotřásl ani okem nemrkl, jen se znovu blaženě usmál a poznamenal: „Tak, úvod máme za sebou. Teď doběhni pro víno, krčmáři.“

Hostinský pospíchal vyhovět mladíkově žádosti. Ergil se mezitím pustil do leštění kovových částí výstroje.

„Z Meddhelmu je to sem na západ pořádný kus cesty,“ nadhodil Melldyn, zatímco z velkého sudu nabíral objemný hliněný džbán.

„Mně to nemusíš říkat, člověče. Je to tak, lán cesty, a navíc cestuju hodně narychlo, takže mám někdy pocit, že mi zadek přirostl k sedlu. Bohové, jak já toužím po čerstvém senem nacpané matraci a měkoučké peřině! A kdyby v té posteli bylo i mladé, přítulné ženské tělo... Ale tady se asi žádné nenajde, co?“

„Je mi líto, pane. Jenom Orni, moje neteř. Zůstala mi, když nebožku sestru schvátila cholera. Je jí teprve dvanáct, ale kdybys měl zájem...“

„Přišel jsi o rozum, chlape?“ houkl mladík pobouřeně a s novým elánem se opět pustil do leštění pancíře. „Jsem rytíř a básník, kochající se dokonalostí ženské krásy a vychutnávající její sladké plody, ne zvrhlé hovado, které kvůli ukojení mrzkého chtíče zprznil nevinné dítě!“

„Jen jsem se zeptal,“ pokrčil Melldyn rameny, nohou přisunul ke krbu další židli a postavil na ni džbán a kovový pohár. „Že jsem tak smělý, Výsosti – co tě přimělo podstoupit nepohodlí tak dlouhé cesty?“

Ergil si zhluboka povzdechl a nasadil mučednický výraz. „Cesty nás vyvolených se vždy neubírají tím nejpřímějším směrem a bývají plné všelijakých překážek. Jsme nuceni podstupovat mnohé útrapy a nejednou se i ponížít, abychom dosáhli cílů, jež nám určili samotní bohové! Můj odjezd z rodného sídla v Meddhelmu je spletitý příběh, ale pokusím se ho podat tak, aby ho pochopila i prostá mysl... Takže – určitě se ti už donesla pověst o vznešeném rodu Zabíječů.“

„Nóóó...“ Melldyn se rychle vyhnul mladíkovu pohledu, zamíchal guláš v kotlíku a usrl z naběračky. „Vzpomínám si, že loni tady nějaký čas pobýval minstrel, nějaký Elandros z... už ani nevím odkud,

byla to nějaká díra na opačném konci Brythunie... No, na tom nezáleží. Znáš tu potulnou chátru, pane – smrdí grošem, a tak za nocleh a plné břicho platí aspoň tím, že baví hosty baladami. Ten Elandros měl v hrdle zlato, to se musí nechat, jenže já jsem většinu času pobíhal kolem hostů, takže mi z jeho písní v hlavě moc nezůstalo. Víím ale určitě, že jedna z nich pojednávala o jistém Tyrgorovi Zabíječi, věhlasném rekovi...“ krčmář koutkem oka nejistě zašilhal po šlechtici.

„Mocný Tyrgor, první muž naší vznešené rodové linie!“ vyrazil ze sebe Ergil. „Věř, nebo ne, prostý muži, v mých žilách proudí krev tohoto skvělého válečníka!“

„Neuvěřitelné, pane!“ vykřikl Melldyn s jistotou člověka, který se dokáže rychle zorientovat v jakékoli situaci, a jedním dechem dodal: „Guláš už bude horký, mám ti nabrat?“

„Naber, naber! S plným žaludkem se mi bude líp vyprávět.“

Dřevěnou misku plnou lákavě vonícího pokrmu si rytíř položil na kolena, nedočkavě v ní zalovil kostěnou lžící a zakousl se do krajíce žitného chleba.

„Takže,“ zahuhlal, zatímco v ústech převaloval kus srnčího, „abych se vrátil k důvodům svého odjezdu z rodného Meddhelmu. Nejdříve se podívej na tenhle meč, příteli.“

Melldyn, usrkávající zvětralé pivo z otlučeného džbánku, poslušně sklonil zrak k zbrani. Meč, o něco delší a těžší než čepele, jaké se v Brythunii běžně používaly, měl záštitu i hlavici zhotovenou z jemně tepaného stříbra.

„Skvostná zbraň, pane,“ uznal hostinský.

Ergil přikývl. „Skvostná, nádherná, nenapodobitelná. A teď nastraž uši. Tohle je legendární Walrond, mocný meč Tyrgora Zabíječe! Právě tuto zbraň svíral v dlaních, když bok po boku se slavným Lughem bojoval proti ghúlům a draglinům, nelidským uctívačům zlomocné bohyně Elderoth!“

Meddhelmec se vítězoslavně zadíval na hostinského, který pohotově nasadil výraz nesmírného úžasu.

„Vyzrazilo ti to dech, co?“ zasmál se mladík blahosklonně. „Věru, je to on, nezlomný Walrond, pýcha meddhelmských rytířů. A právě on je příčinou mého trápení. Abys rozuměl – tento meč se v našem rodu dědí z otce na prvorozeného syna, takže vždy jen jeden může být Zabíječem, jen jeden jediný má právo nosit knížecí titul. Tentokrát si však osud s tradicí nemile zahrál.“

Ergil do sebe hodil několik lžic guláše a zapil je douškem vína. „Začalo to tím, že první žena mého otce porodila místo následníka... dva následníky. V mučivých bolestech přivedla na svět dvojčata, zdravé chlapce, kteří si byli podobní jako vejce vejci. Chvíli na to chudinka vydechla naposledy. Otec, nestálá povaha, svěřil syny do péče své sestry, a protože byl ještě mladý, brzy si našel druhou ženu, mou matku, ať její duše nalezne v záhrobních síních věčný klid... Z mých nevlastních bratrů Glorwinea a Borgana vyrostli líní, obtlouští a nafoukaní rozmazlenci, kteří nemají ani zdání o rytířské cti a meč považují za nástroj vhodný leda k porcování vepřové pečeně. Navíc, co jim příroda přidala na váze, to jim ubrala na rozumu. Nehodí se pomlouvat vlastní rodinu, ale pravda je taková, že to jsou obyčejní tupci, nevzdělanci a hulváti, kteří se starají jen o to, aby měli co do huby a aby se kolem nich točil dostatek ke všemu svolných společníků.“

„Kdyby otec včas učinil rozhodnutí ve věci nástupce,“ pokračoval mladík po delší přestávce, věnované jídlu a vínu, „určitě by meč a rodové tituly přisoudil mně. Žel, během nájezdu hyperborejských otrokářů předčasně zemřel. Otázka následnictví zůstala nevyřešena. Samozřejmě, ti dva idioti, kvůli zlomyslnosti osudu v dědickém právu rovnocenní, se už nad otcovým hrobem začali hádat jako smyslů zbavení. Brzy se ke slovu dostaly pěsti. Tak to šlo několik dní a mě zatím okrádala o spánek představa, že se jeden z těch dvou pitomců stane nositelem starobylého Tyrgorova dědictví. Nakonec jsem dospěl k rozhodnutí mírně usměrnit tok událostí. Glorwine a Borgan se právě prali na dvoře – váleli se v těch svých hedvábných, zlatem vyšíváných pláštích v blátě a hnoji jako prasata a křičeli jeden na druhého: ‚Já jsem Zabíječ!‘ – když jsem vložil Walrond do

nejpovolanějších rukou, tedy do svých, a nepozorovaně opustil meddhelmskou pevnost. Bratrům jsem nechal na kousku pergamenu vzkaz, že se vydávám na cestu, která našemu rodu navrátí někdejší slávu a přesvědčí všechny pochybovače, že já, Ergil, jsem vyvolený, kterému náleží bájný Tyrgorův meč!“

Ergil se odmlčel a sklopil zrak k misce. Lžící vyškrábal poslední kousky masa, vytřel misku zbytkem chleba a s dunivým odřihnutím se opět chopil poháru.

„Doufám,“ dodal po chvíli, „že Glorwine a Borgan našli někoho, kdo jim ten vzkaz přečetl.“

Zaskřípaly panty ve dveřích, místností se prohnal studený dech větru a plameny v ohništi se divoce zasmítaly. Muži se s trhnutím otočili a Ergil instinktivně natáhl ruku k meči.

Dveře se zabouchly. Znělo to jako zadunění ocelové brány podsvětí, kterou se právě přehnalo stádo vyjících duchů.

Na pozadí temné masy veřejí se tyčila ještě temnější silueta. Příchozí pozorně zkoumal místnost očima, které pod kápí staženou hluboko do čela jiskřily jako severské slunce na dvou střípcích ledu. Byl pozoruhodně vysoký – Ergil odhadoval, že mu do sedmi stop nechybí více než dva nebo tři palce – a pod dlouhým pláštěm se rýsovala robustní postava. Nakonec se jeho pohled zastavil na dvojici mužů, kteří na něj zaraženě civěli od krbu.

Ergil se vzpomatoval jako první. Odtáhl ruku od meče a narovnal se, děláje čest svému urozenému původu hrdě pozvednutou bradou. „No tak, krčmáři, nepozveš hosta dál?“

Melldyn ze sebe setřásl ohromení, vyskočil ze židle a pospíšil si k neznámému.

„Buď vítán, pane. Přijmi mou skromnou pohostinnost.“

„S radostí.“ Cizinec odpověděl na krčmářovu úklonu kývnutím hlavy a pohledem zabloudil k ohništi. „U Croma, něco tady zatraceně dobře voní.“

„Srncí guláš, pane.“ Hostinský zjevně našel pevnou půdu pod nohama. „Ještě je horký...“

„Výtečně. Dám si. Ale nejdřív mi nalij pivo. Do největšího korbetu, jaký najdeš.“

Melldyn se znovu uklonil a odklusal k sudům.

Cimmeřan – kdo jiný by měl odvahu zaklínat se jménem pochmurného a náladového Croma? – přešel ke krbu a rozepnul si masivní bronzovou sponu na plášti. Mokrú tkanina sklouzla a odkryla kožený kabátec bez rukávů, sahající do poloviny stehén, přiléhavé kalhoty z jelenice a vysoké šněrovací boty z černé kůže. Neupravené vlasy, padající neznámému téměř do poloviny zad, modročerným leskem připomínaly havraní peří. Hrozivý dojem umocňovaly barbarské ozdoby – zejména náhrdelník z vlčích tesáků, ale také bronzovými kroužky pobité kožené náramky. Na opasku s přezkou tepanou do podoby šklebící se démonické tváře visely dvě dýky – jedna kratší, vrhací, druhá masivní, určená pro boj zblízka. Další řemen křížoval obrovu rozložitou hrud' a přidržoval na zádech pochvu s mečem. Rukojeť zbraně byla dost dlouhá pro obě ruce, takže meč, i když bezesporu vykovaný v nordheimských kovárnách, připomínal obouruční drtiče lebek, kterými bojovali rytíři hrdé Aquilonie.

„Buď zdrav, cizinče,“ pokusil se Ergil o úsměv. „Vidím, že se bohové vyřádili i na tobě.“

„To bych řekl. Hromovládce musel vypít hodně medoviny, když takhle vyvádí. Nebude ti vadit, Meddhelmče, když se také osuším u tohoto ohně?“

Ergil strnul jako dobytče, které řezník znenadání praštil palicí mezi oči.

~ ~ ~

Meddhelmský rytíř do této chvíle nenarazil na důstojného soupeře v boji mečem. Byl štíhlý a nevysoký, to ano, ale jeho na první pohled nepřilíš mužné tělo bylo samý sval. Už když v Meddhelmu cvičil s ostatními mladými rytíři, získal si respekt kočící mrštností a rychlostí útočícího hada.

Dnes však jeho šermířské sebevědomí utrpělo první vážnou újmu.

Sotva sevřel okované pouzdro a trhl Walrondem, něco zasvištělo vzduchem. Severská čepel se zastavila ani ne půl stopy od jeho hrdla a odrazila mu do očí mihotavé světlo ohně. Ergil ztuhl s napůl taseným mečem. Od pultu se ozvalo třesnutí hliněného korbelu, který vyklouzl z náhle ochabnuvších Melldynových prstů. Venku zaduněl hrom a zdi hostince zavzdychaly pod náporem větru.

Zavládlo ticho, rušené jen praskotem hořících polen.

Ergil se posadil a opatrně zasunul Walronď zpátky do pochvy. Když stoupal pohledem po severské čepeli a svalnaté paži, která svírala masivní zbraň tak lehce, jako by to byl suchý klacek, cítil, jak mu oděv na zádech nadzvedává husí kůže.

Cimmeřan se pobaveně usmíval. Z toho úsměvu sevřela Ergilovy vnitřnosti ledová pěst.

„Jsem Conan,“ řekl barbar a nacvičeným pohybem vrátil meč do pouzdra. Pak si k mladíkovu úžasu rozepnul přezku na hrudi a položil řemen i zbraň na lavici vedle Ergilovy zbroje. Nakonec se posadil na stolec u krbu, jako by se nic nestalo.

„Takže,“ zachroptěl mladý šlechtic, nespouštěje z tajemného bojovníka zrak, „podle všeho víš, kdo jsem. Jsem si však jist, že jsme se ještě nikdy nepotkali. Odkud mě znáš?“

„Slyšel jsem o tobě.“

Ergil pomalu přikývl. „Chápu. Kolik ti za mě slíbili? Sto zlatých za meč a hlavu, nebo už odměnu zvedli? Bojí se, že překročím hranice a ztratím se nadobro?“

„U Croma,“ zasmál se muž jménem Conan burácivě, „asi bych tě měl vyvést z omylu, příteli. Nejdou ti po krku. Sto zlaťáků je sice pěkná suma, ale právě teď nouzí netrpím, takže na nájemné vraždění nebo lov lidí nejsem odkázán. Věř mi. Kdybych tě chtěl zabít, tady hostinský by už z podlahy drhl tvou krev. Takže se uklidni a věnuj se vínu.“

Ergil ho sledoval přimhouřenýma očima. „Tak tedy – kde ses o mně doslechl?“

„V Geštaru. Taková špinavá zablešená díra den cesty na východ. Vaří tam hrozně: žádné maso, jenom nějaká jáhlová břečka...“

„Já vím,“ přikývl Ergil účastně.

„Když jsem do hostince dorazil, právě se v něm roztahovala tlupa po zuby ozbrojených hrdlořezů. Jejich náčelník měl na krku zavěšený zvláštní amulet – vypadalo to jako postříbřená psí lebka...“

Ergil ztuhl. „Dobrotivý Mitro!“

„Znáš ho?“

„Jistě. Nikdy jsem se s ním nesetkal, ale jen málokdo neslyšel o Psu Ainarovi, nejobávanějším nájemném vrahovi v severní Brythunii!“

„Pes Ainar? Ano, tak se jmenoval. Každopádně, když se jeho chlapi napili, začali mít velké huby a vytrubovali jimi do světa, že si najali dva velmožové z Meddhelmu, aby našli jejich nevlastního bratra, prokletého bastarda, který ty dva okradl o nějaké velevzácné rodinné dědictví. Prý jim za něj slíbili sto zlatých. Popsali tě dost přesně – poznal jsem tě hned, jak jsem vešel dovnitř... Hm, díky,“ zamručel, když mu Melldyn roztřesenýma rukama podal korběl s pivem a misku guláše.

„Svině,“ zavřel Ergil. „Nemají ani tolik cti a odvahy, aby zvedli ty svoje tlusté zadky do sedel a sami vyrazili po mojí stopě. Poslali za mnou lovce, jako bych byl škodná zvěř...“

„Uhm.“ Cimmeřan několika doušky vyprázdnil korběl a výmluvným gestem naznačil šenkýři, aby mu přinesl další. „Ale nemusíš mít strach – když jsem dnes brzy ráno tu smradlavou díru opouštěl, všichni ještě seděli v nálevně a vyřvávali nějakou opileckou odrhovačku. Myslím, že dříve než zítra v poledne sem nedorazí. A to už budeš za hranicemi.“

„Podle čeho soudíš, že jsem se vydal k hranicím?“ zamračil se Ergil.

„A ne snad?“ zamumlal barbar s hlavou skloněnou nad miskou. „Taky mám namířeno do Hraničního království. I já mám v poslední době v Brythunii horkou půdu pod nohama.“

„Ale, vážně?“ Ergil si doplnil pohár ze džbánu. „Co tebe vyhnalo z království?“

Cimmeřan se ušklíbl. „Dejme tomu, že jsem si lehl do špatné postele.“

„Ach tak. Chápu. A zřejmě jsi v ní nebyl sám, co?“

„To rozhodně ne. Byla v ní se mnou manželka vévody Kornama a jeho mladší sestra. Švagrová už se tam nevešla.“

„Takže jsi jeho čest pošpinil hned dvakrát.“ Ergilovu zachmuřenou, nedůvěrou zastřenou tvář rozjasnil pobavený výraz. „Vyzval tě na souboj?“

„Vyzval,“ přisvědčil barbar a dál to nerozváděl.

„Aha.“

„Mýlíš se, nezabil jsem ho,“ zavrtěl Conan hlavou. „Jen jsem ho trochu škrábl mečem. Potrvá pár týdnů, než se postaví na nohy, a proto pomstu svěřil družině.“

„Takže jdou i po tobě.“

„Už ne.“

Ergil jen zamrkal.

Cimmeřan vrátil Melldynovi prázdnou misku, olízl lžící a vzal si od něj opět naplněný korbek. „Tohle je pro tebe,“ sáhl do záňadří a podal krčmáři lesklou minci.

„Ale pane,“ vyvalil hostinský oči na zlaták a podvědomě se olízl. „To je příliš mnoho a nemohu ti vrátit...“

„Ber, dokud dávám,“ přikázal černovlasý bojovník. „Obchody se teď stejně nehýbají, hm? V takovou deštivou noc by to tu mělo být plné prokřehlých pocestných.“

Mince se téměř nepostřehnutelným pohybem Melldynovy ruky přemístila někam do záhybů umaštěných šatů.

„Máš pravdu, pane.“ Hostinský se chopil příležitosti podělit se o trápení. „Ještě nedávno se mi dařilo více než dobře – vždyť po této cestě projížděly všechny kupecké karavany mezi Brythunií a Hraničním královstvím. Jenže od doby, kdy se na Vysočině schyluje k válce...“ Nešťastně si povzdechl.

„Válka?“ podivil se Ergil.

„Něco jsem zaslechl,“ zabručel Conan. „Není to jen další roztržka mezi tamějšími klany?“

„Kdepak, Výsosti,“ zavrtěl Melldyn hlavou. „Z tohoto ohně by mohl být požár, co zachvátí celý sever. Kupci, kteří se tudy před několika dny chvatně vraceli z Hraničního království, mi s hrůzou vyprávěli, že nějací šílenci oživilí kult strašlivé Elderoth!“

Ergil vyvalil oči.

„Elderoth?“ zachraptěl nevěřícně. „To nemyslíš vážně!“

„Proč bych si něco takového vymýšlel, pane?“ dušoval se krčmář. „Bohyně smrti a mrtvolného rozkladu, odvěká soupeřka Lughy, nejvyššího boha horalů z Vysočiny, je na západě opět vyzývána ve svých smradlavých svatyních. To je pravý důvod, proč proti sobě klany na severu Hraničního království pozvedly zbraně.“

Rytíř z Meddhelmu zaskřípal zuby. „Odkud to svinstvo přišlo?“

„Ze severu, pane, z Hyperboreje...“

„To se dalo čekat,“ odfrkl si Conan. „V tamějších černokněžnických pevnostech dodnes přežívají odporné kulty. Mně můžete věřit, mám s Hyperborejci jisté zkušenosti...“ Cimmeřan se zarazil a obrátil pohled k Ergilovi. Mladíkovy oči plály vytržením jako nějakému mnichovi, který v zachvění stínu uvnitř chrámu spatřil boží zjevení.

„Co je?“ zabručel barbar.

„To je znamení osudu!“ vyhrkl šlechtic vzrušeně. „Můj prapředek Tyrgor Zabíječ, který jako první vládl této čepeli,“ dotkl se Walrondu, „také bojoval proti zlotřilým přísluhovačům Elderoth! A teď, když se ta odporná démonická bytost vrátila, povolali bohové mě, rytíře s Tyrgorovou krví v žilách, abych ji zahnal do podzemních děr! Ano, toto je velká výzva, na kterou jsem čekal. Dokážu všem, že jedině já jsem hoden vládnout Zabíječovu meči. Je rozhodnuto, mocný Mitro! Pojedu na západ a připojím čepel ke zbraním těch, kteří se rozhodli Elderoth vzdorovat!“

Cimmeřan pozoroval mladíka koutkem oka a nevzrušeně popíjel pivo. Když Ergil dokončil plamenný proslov, odložil prázdný korbek, říhl si do pěsti a ušklíbl se.

„Oceňuji tvou odvahu, rytíři, ale dovol, abych ti dal přátelskou radu.“

„Poslouchám,“ přikývl Ergil, ačkoli byl očividně mnohem víc zaujat představami své hrdinské budoucnosti.

„Nestrkej nos do záležitostí bohů. A už vůbec se nesnaž být *vyvoleným*. Jednoho dne bys mohl přijít na to, že si z tebe nějaký nadutý nesmrtelný udělal poslušného pejska. Jen ochočené zvíře, které buď bez ptaní udělá, co mu jeho pán přikáže, nebo jím bude nevděčně a bez lítosti zašlápnuto.“ Conanův pochmurný úsměv vypadal jako stará jizva. „Už jsem moc bohů párkrát zakusil na vlastní kůži. Mezi námi, *ti nahoře* jsou stejně zákeřná a náladová chátra jako kterýkoli smrtelník. Kdepak, rytíři, v úmyslech bohů nehledej nic vznešeného!“

„Ale musí přece existovat rovnováha. Jinak by svět už dávno pohltila temnota. Bohové nám pokaždé dají světlo, které rozežene tmu...“

„A tím světlem máš jako být ty a ten tvůj nablýskaný mečík?“ zazubil se Conan.

„Proč ne?“ vystrčil Ergil uraženě bradu.

Z rozložitě hrudi se vydralo pobavené zachechtání. „Vlastně máš pravdu, příteli. Proč ne? Zažil jsem už mnohem nepravděpodobnější hrdiny. Hej, hostinský!“ Barbar zamával na Melldyna prázdným korbelem. „Neflákej se tam a nalij mi ještě! A tady rytíři taky přines ještě jeden džbánek!“

„Asi bych neměl,“ ošil se Ergil. „Jsem unavený a víno mi nějak stoupá do hlavy...“

„Ale no tak,“ plácl jej Conan po rameni, až se mladík téměř zřítíl do krbu. „Když chceš být vyvolený, nestačí jen pozvedat světlo v bitvě s temnotou. Musíš prokázat stejnou zdatnost i v pozvedání džbánů a korbelů!“

„Jak chlastání souvisí se zápasem s temnotou?“ zatvářil se Ergil kysele.

„Ty to nevíš?“ Conan vzal z Melldynových rukou dvě nádoby, tu s vínem podal mladíkovi a nešetrně do ní třískl svým korbelem plným

piva. Zhluboka se napil, pak se naklonil k Ergilovi a s křivým úsměvem mu důvěrně sdělil: „Je to jediný způsob, jak z toho nezešílet.“

KAPITOLA DRUHÁ

Psi na stopě

Ergil si už ani nevzpomínal, kdy naposledy spal tak hlubokým, smysly otupujícím spánkem. Venku v temnotě stále běsnil vítr, déšť bubnoval na střechu hostince a v některé ze sousedních komnat nocoval záhadný černovlasý barbar, ale rytíř vypil příliš mnoho vína na to, aby mu tyto skutečnosti pronikly do snů. Spal jako zabitý.

Vzbudila ho až ruka, která mu zatřásla ramenem. Vylekaně sebou trhl a bleskově sáhl k levé straně postele, kde obvykle míval opřený Walrond. Prsty však sevřely jen vzduch.

„Co... kdo...“ zamumlal.

„Prosím, pane, ztlum hlas! Jestli nás zaslechnou, bude s námi zle!“

Naléhavý tón hlasu rozehnal zbytky Ergilových snů. Zvedl se z lůžka, potlačil nával nevolnosti a zamžoural do šera. Škvírami v okenicích pronikaly do komnaty úzké paprsky šedivého světla úsvitu.

V přítomí před ním se tyčila drobná, štíhlounká postava s hřívou neučesaných kudrnatých vlasů lemujících kulatou tvářičku.

„Orni?“ vylovil z paměti jméno krčmářovy neteře. „Co se děje?“

„Přijeli jezdci, Výsosti,“ oznámila mu rozechvěle. „Je jich pět a jsou ozbrojení. Před chvílí vpadli do hospody a začali se na tebe vyptávat. Jejich náčelník má na krku náhrdelník s děsivým amuletem. Vypadá jako psí lebka...“

Ergilovi potemněl obličej. „Pes Ainar.“

„Viděla jsem, jak ten muž uhodil strýčka pěstí do obličeje,“ zafňukala Orni. „Jsi rytíř, pane, pomoz mu, prosím...“

„Na slzy není čas, děvče. Kde mám meč?“

„Tady,“ podala mu Orni Walrond. „Bála jsem se, že mě budeš považovat za zloděje a...“

„Chytrá holka. Podej mi brnění!“

Ergil si rychle natáhl holínky a pak s pomocí Orni vklouzl do koženého kabátce pobitého bronzovými šupinami. Nárameníky a chrániče předloktí si však už nestihl připnout, venku na chodbě zaduněly kroky.

„Jdou si pro mě,“ zavrčel rytíř a narazil si na rozčuchané vlasy přílbu. „Ustup, malá. Odvrát pohled a zacpi si uši. Nebude tady k vidění a slyšení nic pěkného.“

Dveře se s rachotem rozlétly, kdosi štěkl: „Chci ho živého!“ a do komnaty vtrhli útočníci.

Orni se vrhla na podlahu a vklouzla pod postel jako pstruh pod říční kámen.

S Ergilovým protiútokem příchozí očividně nepočítali. První z nich jen tak tak stačil vykrýt rytířův úder – jeho meč a Walrond do sebe s divokým zařinčením narazili. Vzápětí Ergilova noha přistála chlapovi v rozkroku. S bolestným řevem se zřítíl rovnou na práh. Druhý muž zakopl o kumpánovo tělo a odkryl před Ergilem temeno hlavy, porostlé mastnými vlasy. Mladý šlechtic reagoval instinktivně – Walrond rozštípl zloduchovi lebku a zastavil se ostřím až v levém očním důlku. Nebožtík chvilku visel na masivní čepeli, ústa otevřená, nepoškozené oko vytřeštěné na Ergila. Rytíř trhnutím uvolnil zbraň –

vyloupla se z protivníkovy hlavy v proudu krve smíšené se šedivými kousky mozku – odkopl tělo a zaútočil na třetího muže. Ten se už zaskočit nenechal; odvrátil mladíkuv výpad a rychle a zručně přešel do protiútoků. Komnatu naplnilo řinčení oceli. Sprška tvrdých, nebezpečných úderů přinutila Ergila ustoupit ode dveří a zatlačila ho k protější zdi.

Hlasitý úder rozrazil okenice přímo za Ergilovými zády. Šero uvnitř prořízl paprsek bílého světla, vzápětí zastíněný útočnickem proskakujícím skrz okno. Rytíř zaklel a pokusil se uvolnit, aby se mohl novému protivníkovi postavit, avšak nepřítel byl rychlý jako had. Tvrdý úder do zátylku srazil Ergilovi z hlavy přílbu a zaplnil mu zorné pole rejem rudých a fialových kruhů. Cítil, jak mu rukojeť meče vyklouzla z ochablých prstů, zaslechl zařinčení zbraně o podlahu. S nesrozumitelnou kletbou na rtech se odporoučel k zemi, narazil hlavou do zaprášené podlahy a před očima se mu zatmělo. Jen s nesmírným vypětím vůle neupadl do bezvědomí. Zvedl se na všechny čtyři. Mezi zuby mu zasyčel prudce vdechovaný vzduch. Rukou šátral kolem sebe a snažil se nahmatat Walrond.

Kopanec do boku ho srazil zpátky na zem a s konečnou platností jej vyřadil z boje.

„To stačí,“ nařídil někdo hlasem diváka, který znuděně sleduje nezajímavé představení. „Dejte mi ten meč a odtáhněte Jeho Výsost k výčepu.“

„Omon to má za sebou, náčelníku. Ten zkurvysyn mu rozsekl hlavu jako tykev...“

„A co? Čekáš, že se rozbřečím, Dweire? To, že se nechal zabít takovým usmrkancem, jenom dokazuje jeho neschopnost. Takoví nejsou hodni jezdit s mou smečkou. Hej, Brone, přestaň se tu povalovat a zavři zobák, tvoje nakopnuté koule nikoho nezajímají. Odtáhni Omonovu mrtvolu někam na dvůr, zakopej ji anebo hod' do studny, to je jedno. Nemáme čas konat bohoslužby za jeho hříšnou duši.“

Ergil cítil, jak ho něčí ruce zvedají ze země a táhnou dlouhou chodbou. Koleno a špičkami chodidel rozrýval vrstvu prachu na

prkenné podlaze. Před očima se mu přelévaly všechny odstíny červené. Chtělo se mu zvracet. Když ho nešetrně shodili na zem, schoulil se jako dítě v děloze a křečovitě lupal po dechu.

„Má potíže s dýcháním,“ řekl někdo. Hlas k němu doléhal jako skrz vodní hladinu. „Možná kdybych mu udělal pod bradou ještě jeden otvor...“

„Drž hubu, Dweire,“ uťal připitomělý řehot ledový hlas. „Není důvod to tomu holobrádkovi ulehčovat. Jeho bratři mu určitě připravili mnohem lepší přivítání. Proč bychom jim nedopřáli trochu zábavy?“

Ergil jen stěží přemohl nevolnost a rudá mlha před jeho očima prořídla natolik, že se mohl rozhlédnout. Nejdříve uviděl Melldyna. Hostinský seděl na zemi, zády se opíral o pult a třeštil na něj oči jako ryba, vyhozená vlnou na břeh. Nedivil se – člověk s důkladně spoutanými končetinami a s ústy ucpanými mastným hadrem se obvykle na nic jiného nezmůže.

„Ten zkurvysyn má ale tuhý kořínek,“ uznal velitel. „I mohutnější chlapy by dva takové údery poslaly do říše snů, ale tenhle červ je pořád při vědomí. V žilách mu nejspíš koluje lepší krev, než by se jeden nadál.“

Ergil pomalu vzlédl a zaostřil zrak.

„Vítej, Pse,“ zaskřípal zuby. „Jsem poctěn, že se po mé stopě vydal nejobávanější brythunský hrdlořez...“

„Potěšení je na mé straně,“ zašklebil se šlachovitý chlap, sedící na židli nad ním a popíjející víno z cínové číše. Dlouhé mastné vlasy měl sčesané dozadu a na černém plášti, který jej halil od hlavy až k patě, svítila postříbřená psí lebka. „Dobrý lovec používá psy. A tvoji bratři, i když jsou to pitomci k pohledání, o lovu přece jen něco vědí. Já jsem jejich pes. Neberu to jako urážku. Lidé mi tak říkají, protože vždycky vyčenichám kořist. Ostatně, právě ses o tom sám přesvědčil. Přinesu tě Borganovi a Glorwinovi v zubech a oni mi hodí odměnu...“

„Doufám, že se jí zalkneš...“

„Tady hrdinskými projevy nikoho nedojmeš, Výsosti,“ zašklebil se Pes s posměšným důrazem na posledním slově. Pak zvedl Walrond a

pohledem přelétl po třpytivé čepeli. „Vskutku rozkošná věcička. Až teď chápu, proč jsou tvoji bratři ochotni kvůli kusu železa podříznout chrťán člověku vlastní krve. Tenhle meč má určitě obrovskou cenu, nemluvě o jeho významu jako vaší rodové relikvie. Hm, když tak nad tím přemýšlím, asi bych měl o výši odměny trochu smlouvat. Sto zlatých, to jsou pro vládce Meddhelmu drobné. Knížecí pokladna určitě snese větší odlehčení. Myslím, že budu smlouvat... a začnu na pěti stech zlatých. Co na to říkáš, rytíři?“

„Říkám, že rád posloucháš sám sebe, Pse,“ zafuněl z podlahy Ergil a tentokrát to byl on, kdo ironicky zdůraznil oslovení.

„Možná máš pravdu,“ připustil Ainar nevzrušeně. „To bude tím, že mí muži nejsou zrovna dobří společníci pro rozhovor. Chvástat se, jak někomu vykuchali břicho, popřípadě jak zahnojené vesničance natrhli zadek, na to je užije, ale nic duchaplnějšího z nich nedostaneš...“

„Promluvil filozof,“ zavrčel Ergil.

„Možná tě překvapím. Na zpáteční cestě do Meddhelmu si můžeme krátit čas povídáním.“

„O čem?“

„Tak obecně, o otázkách života a smrti. Víím toho hodně o životě, a ještě víc o smrti.“

„Tak o tom nepochybuju.“

„Myslím, že celou tuhle záležitost bereš příliš osobně. Možná jsme vykročili nesprávnou nohou. Dáš si něco k pití? Hej, Dweire!“

„Náčelníku?“

„Rozvaž krčmáře. Nebudeme se přece obsluhovat sami.“

Ramenatý pobočník vytáhl nůž a přikročil k Melldynovi. Jak se k němu nakláněl, uprostřed pohybu znehybněl a překvapeně zvedl hlavu. Ainar a třetí hrdlořez nastražili uši.

„Co, u všech ďasů, bylo zase tohle?“ zachraptěl Dweir a z obličeje mu zmizela všechna krev.

„Aby tě lepra sežrala,“ zavrčel Bron na nehybné tělo na prahu. „Omone, ty smradlavý tchoři... Ještě včera bych odpřísáhl, že nemáš v hlavě ani kousek mozku, a teď abych to svinstvo seškrabával z podlahy...“

Bron se znechuceně sklonil k mrtvole. Ve chvíli, kdy jí strčil ruku do podpaží, postřehl na okraji zorného pole nepatrný pohyb. Překvapeně obrátil pohled do komnaty. Cosi, co se skrývalo pod Meddhelmcovou postelí, se vystrašeně stáhlo hlouběji do stínu.

Zlosynův obličej rozřízl křivý úšklebek.

„Podívejme se. Tak se zdá, že v téhle díře žijí pořádně vypasené krysy. Nebo že by měl náš přítel Ergil dnes v noci společnost?“

Bron se narovnal, překročil mrtvolu a zamířil k posteli.

„Vylez, slyšíš? Neublížím ti. Alespoň ne hned.“

Poklekl na jedno koleno a nahlédl pod postel. Orni se snažila od něj odtáhnout co nejdál, ale už nebylo kam. Postel se jednou pelestí dotýkala zdi.

„No teda,“ zachechtal se hrdlořez a škleb v jeho tváři získal na odpornosti. „Meddhelmec má slabost pro mladé maso. Ne že bych se mu divil. Ani já takovým štavnatým soustem nepohrdnu!“

Bron si lehl na zem a vecpal pod postel hlavu a ramena. „No tak, malá,“ natáhl se po útlé dětské nožce, „ten dědek tě určitě za pár stříbrných nabízel každému hostu, který o to stál. Žádný strach, se mnou to nebude o nic horší...“

Orni byla vyplašená jako myška, a tak jen potichu fňukla, když jí mozolnatá dlaň pevně sevřela lýtko.

Najednou však Bron ztuhl a chlípný škleb mu zamrzl na rtech.

Možná vycítil, možná zaslechl tichouneké vrznutí podlahy, ale najednou věděl, že je v místnosti někdo další. Pustil dívku a tak, jak byl, zalezlý skoro po pás pod postelí, se ohlédl přes rameno.

Ani ne dva kroky od něj stála dvojice bot z černé kůže. Víc Bron ze svého místa neviděl a ani nemusel – věděl, že nikdo z Ainarovy tlupy takovou obuv nenosí.

„Co jsi zač, zkur...?“

Nedořekl.

Orni jen vytřeštila oči, když něco mocně šklublo hrdlořezem a jeho překvapený obličej se od ní prudce vzdálil. Bron zaječel. Svalnatá ruka ho popadla pod krkem a zvedla ho z podlahy. Orni teď viděla jen kopající nohy. Křik se změnil v chrčení, jež vzápětí umlčel odporný zvuk, který děvčátku připomněl den, kdy se v hostinci konaly jehněčí hody – přesně tak to znělo, když strýček Melldyn nořil dobře nabroušený nůž do ovčích hrdel.

Schoulila se do klubíčka a pokoušela se přemoci třas.

Okolo pevně stojících černých bot přšela krev.

~ ~ ~

„Slyšeli jste to?!“ vykřikl Dweir a sáhl po rukojeti meče u boku. „To byl Bron!“

„Ne,“ řekl Ainar s mrazivým klidem a bez mrknutí oka zvedl k ústům číši s vínem. „To byla mrtvola, která si předtím říkala Bron.“

„Rychle, musíme mu pomoci!“ štěkl Dweir. Třetí zabiják něco souhlasně zavrčel a chopil se sekery.

„Ani se nehněte,“ sykl Pes. „Bron už to má za sebou. Jestli nechcete skončit stejně, nepřekročíte práh téhle místnosti.“

„Ale... kdo...?“ vyrážel ze sebe Dweir.

„To brzo zjistíme,“ zabručel Ainar. Oči měl přimhouřené a soustředěně naslouchal zvukům v budově. Hospodu zahalilo hrobové ticho. Ve výčepu se zavřenými okenicemi panovalo šero, téměř tma. Vchod do zadní části hostince, černající se ve stěně vedle pultu, připomínal bránu staré hrobky.

„Myslíte, že tam pořád je?“ pokoušel se Dweir něco zahlédnout v jednolité černotě, halící chodbu na zadní dvůr.

„Kdo?“ zeptal se třetí hrdlořez.

„Přece ten, kdo zabil Brona.“

„Možná je po něm. Jestli ho Bron stačil zasáhnout...“

„Nesmysl.“ Ainar pomalu, jakoby líně odložil číši a vstal. Jeho dlaně s rozvahou a velmi pevně obemkly rukojeť Walrondu. „Je tam. Vyčkává. Pokouší se nám nahnat strach. Dweire, běž ke vchodu a

buď ve střehu. Jestli se někdo pokusí vejít, nedovol mu překročit práh s hlavou na krku. Norane, zajistíš zadní dveře. Ať už je tu kromě nás kdokoli, je v nesprávný čas na nesprávném místě. Postaráme se, aby toho litoval!“

Ainarovi druhové spěchali na určená místa. Noran už byl skoro u zadního vchodu, když temnota v ústí chodby najednou ožila a vzduchem zasvištěla ocel. Noran ani nestačil pozvednout zbraň – útočící čepel ho zasáhla vodorovně přes hrůzou otevřená ústa, hladce mu oddělila horní část hlavy a srazila tělo se spodní čelistí pohupující se na zbytku krku na podlahu. Tmavě rudá sprška pokropila výčep a nejbližší stoly.

Ainar a Dweir ztuhli na místě.

Z tmavé chodby vykročil stín a změnil se v siluetu mohutného muže s mečem v ruce. Z čepele s mlasknutím odkápl rosolovitý chuchvalec.

„Kdo jsi?“ zasyčel Ainar.

Muž neodpověděl, jen sevřel meč v obou dlaních a udělal další krok. Zabijáci okamžitě zaujali bojové pozice a rozestoupili se do stran jako dva vlci před posledním útokem na raněného zubra.

„Už asi vím,“ přimhouřil Pes oči. „Ty musíš být ten barbar, který nadělal malé kousky z Kornamovy družiny. Byla to čistá práce, příteli, přijmi mou poklonu. Jen nerozumím tomu, proč jsi zaútočil na nás. My ti nejdeme po krku. Zajímá nás jen ten holobrádek.“

Muž stále mlčel a jeho ledové oči si zpod zachmuřeného obočí pozorně měřily oba lovce odměn.

„Poslouchej, tohle není nutné,“ řekl Ainar dál. „Odměna za toho chlapíka je dost vysoká, každý z nás dostane slušný podíl...“

„Nechci se dělit,“ promluvil barbar konečně. „Chci, abyste odložili zbraně, nasedli na koně a okamžitě odjeli.“

„V pořádku. Vezmeme toho muže...“

„Ne. Odjedete bez něj.“

„O co jde?“ nechápal Pes. „Proč ti na té kryse záleží? Je to obyčejný zloděj.“